

เทศน์เรื่อง มังสวัตติ

โดย หลวงตามหาบัว

เนื้อหาบางส่วนจาก ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ

โดย หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

http://www.luangta.com/thamma/thamma_book_detail.php?cgBookID=4

การอยู่ป่าเป็นวัตรตามอุดมคติระบุม้า ท่านก็เริ่มเห็นคุณค่าเริ่มฝึกหัดอยู่ป่าเป็นต้นมา ทำให้เกิดความวิเวกวังว้างอยู่คนเดียว ดาเหลือนอนลงไปทิศทางใดก็ล้วนเป็นทศนียภาพเครื่องปลูกประสาทให้ตื่นนอนอยู่เสมอ ไม่ประมาทนอนไป นิ่งอยู่ก็มีสติ ชื่นอยู่ก็มีสติ เด่นอยู่ก็มีสติ นอนอยู่ก็มีสติ กำหนดธรรมทั้งหลายที่มีอยู่รอบตัว เว้นแต่หลับเท่านั้น ในอิริยาบถทั้งสี่เต็มไปด้วยความปลอดภัยไปทั้งโลงใจ ไม่มีพินิจใด ๆ มาผูกพัน มอหะเห็นแต่ความมุ่งหวังทุกขที่เตรียมพร้อมอยู่ภายในไม่มีวันจึงจางและอัมพา อังคภูมอยู่ป่าเป็นปรีชาอัน ประทีปอยู่อย่างสัตว์ทุกชนิด ซึ่งตั้งอยู่ห่างไกลจากมนุษย์ด้วยแล้ว ใจปรากฏว่าเตรียมพร้อมอยู่ทุกขณะ ประทีปจึงทะยานทะลุขึ้นจากท่มล็คค็อกก็เลยไปคนเดียววัน รวากับนกจะเหาะบินขึ้นบนอากาศฉะฉัน ความจริงก็กลิ้งกลิ้งเป็นก็เลยและฝังอยู่ในใจตามความมีอยู่ของมันนั้นแล แต่ใจนั้นมีควมรู้สึกไปอีกแห่งหนึ่ง

เมื่อไปอยู่ในที่เช่นนั้น ความรู้สึกในบางครั้งเป็นเหมือนก็เลยตายลงไปวันละร้อยละพัน ยังเหลืออยู่บ้างประปรายราวตัวสองตัวเท่านั้น เพราะอำนาจของสถานที่ที่พออยู่อย่างสงบ ความที่ความรู้สึกโดยปกติและเวลาบ้างเพียเพียร กลายเป็นเครื่องขึงใจไปทุกขณะที่พักอยู่ ความคิดเกี่ยวกับสัตว์ต่าง ๆ ทั้งสัตว์ร้ายและสัตว์ดีที่มีอยู่ทั่วไปในบริเวณนั้น ก็คิดไปทางสงสารมากกว่าจะคิดในทางเป็นภัย โดยคิดว่าเขาก็น่าเร้นมีความเห็นใจตายเท่ากันในชีวิตที่ทรงตัวอยู่เวลานี้ แต่เรายังคิดว่าเขาดูจริงที่รู้จักบุญบาปชั่วชั่วอยู่บ้าง ถ้าไม่มีสิ่งนั้นแฝงอยู่ภายในบ้างก็ไม่น่าหนักเท่ากันกับเขา

ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ

๓๘

๓๘

เพราะคำว่า “สัตว์” เป็นคำที่มนุษย์ไปตั้งชื่อให้เขาโดยที่เขามิได้ทราบจากเราเลย ทั้ง ๆ ที่เราก็คือสัตว์ชนิดหนึ่ง คือสัตว์มนุษย์ที่ตั้งชื่อตนเอง ส่วนเขาไม่ทราบว่าได้ตั้งชื่อให้พวกมนุษย์เราอย่างไรหรือไม่ หรือเขาไม่ยอมรับให้ว่า “ยักษ์” ก็ไม่มีใครทราบได้ เพราะสัตว์ชนิดนี้ชอบวิ่งแกละอย่างช้า แล้วนำเนื้อมาปรุงเป็นอาหารก็มี ผ่าทั้งปลา ๆ ก็มี จึงนำเนื้อไปสัวยพวกมนุษย์เขารอบเอารัดเอาเปรียบเขาเกินไปประจำนิสัย และไม่ค่อยยอมให้อยู่แก่สัตว์ตัวใดง่าย ๆ แม้แต่พวกเดียวกันยังรังเกียจและเกลียดชังกัน เบียดเบียนกัน ผ่ากันไม่มีหยุดยอนและผ่อนเบาจนบ้างเลย ในางสัตว์ที่รื้อนเพราะมนุษย์เบียดเบียนและฆ่าเขา ในวงมนุษย์เองก็รื้อนเพราะมนุษย์เบียดเบียนและฆ่ากันเอง ฉะนั้นสัตว์จึงจะเรียงรังมนุษย์ประจำสันดาน

ท่านว่ากรณอยู่ป่ามีทางเดินทางใดรับรองได้กว่าขวาง ไม่มีการสิ้นสุดทั้งเรื่องแนวเรื่องใด ซึ่งมิใช่อยู่รอดตัวตลอดเวลา ใจที่มีความใคร่ต่อธรรมแดนพันทุกข จิริงรับแจ้งถึงความเพียรไม่มีเวลาลดละ บางครั้งหนีป่าเดินเข้ามาหาในบริเวณนั้นและมองเห็นท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ แทนที่มันจะกระโดดโลดเต้นวิ่งหนีเอาตัวรอด แต่เปล่า มันมองเห็นแล้วก็เดินหากินไปตามภาษาของมันอย่างธรรมดา ท่านว่ามันจะเห็นท่านเป็นยักษ์ไปกับมนุษย์ผู้วิภาษทางทั้งหลายด้วย แต่มันไม่คิดเหมาไปหมดมันจึงไม่รีบวิ่งหนี และก็ยังพูดกับอาหารอย่างสบายเหมือนไม่มีอะไร

ในตอนนี้อยู่เชยชอุกกับแสงจันทร์เพื่อเรื่องกระจำขึ้นบ้าง อย่างแต่หนูมันไม่กลัวท่านพระอาจารย์มั่นที่อยู่คนเดียวไปเรื่อย แม้แต่ตัวป่าบ้านตาต เมื่อเริ่มสว่างังโตใหม่ ๆ และมีพระเณรอยู่ด้วยกันหลายรูป หมูป่าเป็นฝูง ๆ ยังพากันมาอาศัยนอนและเที่ยวหากินอยู่ตามบริเวณหน้ากุฏิพระเณรในเวลากลางคืน ห่างจากที่ท่านเดินจงกรมราว ๒-๓ วาเท่านั้น ได้ยินเสียงมันพูดดิ้นหาอาหารด้วยจมูกที่ตูดขึ้น ๆ อยู่ในบริเวณนั้น ไม่เห็นมันกลัวท่านเลย เวลาท่านเดินมาทูลและฟังเสียงมันอยู่ใกล้ ๆ ก็ไม่เห็นมันวิ่งหนีไป ยังพากันเที่ยวหากินตามสบายในบริเวณนั้นแทบทุกคืน ทั้งหมู่และพระเณรเคยชินกันไปเอง แต่ทุกวันนี้ยังมีเหลือเล็กน้อยและนาน ๆ พากันมาเที่ยวหากินที่หนึ่ง เพราะยักษ์ที่สัตว์ตั้งชื่อให้ให้ตั้งท่านพระอาจารย์มั่นว่าไว้ เขาไปรับประทานเกือบจะไม่สัตว์เหลือค่างเผ่นดินแถบนั้นอยู่แล้วเวลานี้ ต่อไปไม่กี่วันจะรีบไปเอง

แล้วเล่าความเป็นความจริงในท่านเองเสียก่อน เพราะสัตว์แทบทุกชนิดชอบมาอาศัยพระ พระอยู่ที่ไหน สัตว์ชอบมาอยู่กันมากมาย แล้วที่ที่อยู่ในเมืองสัตว์ชนิดอื่นมาอาศัย เช่น สุนัข เป็นต้น บางตัวก็เป็นร้อย เพราะท่านไม่เบียดเบียนมัน เพียงเท่านี้ก็พอทราบได้ว่าธรรมเป็นของเย็น สัตว์โลกจึงไม่มีใครค่อยรังเกียจ เว้นกรณีที่สุดร้ายจะกล่าวเสีย เท่าที่ท่านปฏิบัติมาก่อน ท่านว่าเป็นสถานที่ช่วยพญางูได้สักมาก ฉะนั้น ปางจึงเป็นจุดที่เด่นของพระผู้มีความใคร่ต่อทางพันทุกข จะถือเป็นสมรภูมิสำหรับบำเพ็ญธรรมทุกชั้น โดยไม่แบ่งสงฆ์ว่าป่าจะจนก็เป็นข้าศึกต่อการบำเพ็ญธรรม ตรงกับอนุศาสน์ที่พระอุปัชฌาย์บรมสกลสงฆ์ผู้อุปสมบทใหม่ ให้พากันสละแสงสว่างอยู่ป่าตามอุบายที่ท่านพระอาจารย์มั่นถือดูลงคืออันนี้จนารสุดท้ายแห่งอันนี้ นอกจากสยัซึ่งจำต้องอนุโลมผ่อนผันไป

ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ

๓๘

เนื้อหาบางส่วนจากบันทึกแห่งหนึ่ง ถึงหาให้สัพพัญญุต

http://www.luangta.com/thamma/thamma_talk_text.php?ID=984&CatID=3

การที่พระพุทธเจ้าผู้มีพระญาณหยั่งทราบในเหตุการณ์ทั้งปวง ไม่ทรงอนุญาตมังสวัตตินั้น ต่อพุทธทราบในเหตุการณ์ที่ไม่ทรงอนุญาตนี้ได้ดีกว่าสามัญชน ที่มีกิเลสทั่ว ๆ ไปคาดคิดกันอยู่มาก พระองค์ต้องทรงทราบถึงสัตว์มีชีวิตที่กำลังถูกฆ่าและจิตวิญญาณของสัตว์ที่ถูกฆ่าตายไปแล้ว จะพึงหวังพึ่งบุญซึ่งกรรมต่อไปเช่นเดียวกับมวลสัตว์ทั่วโลกดินแดน หากเพื่อหนออริยะนั้นถูกจำแนกออกไปในทางที่ดี สัตว์ผู้เป็นเจ้าของก็จะพึงมีส่วนตัวไปด้วยไม่ตายเปล่า

เรื่องท่านองค์นี้ยอมเป็นพุทธวิสัยซึ่งทรงพิจารณาทราบโดยลำพัง ไม่เป็นสิ่งที่จะนำมาประกาศแก่โลก อันเป็นการส่งเสริมปณาดิเบตให้กำเริบรุนแรงขึ้น เพราะปกติโลกที่ท่านอยู่ล่วงก่อนพระพุทธเจ้ายังไม่อุบัติ โดยไม่มีใครทักท้วงได้ ซึ่งเท่ากับกั้นน้ำมหาสมุทรด้วยฝ่ามือหนึ่งแล

บรรดาพระอรหันตองค์ไหนจะไม่เป็นอย่างนั้นไม่มี พระพุทธเจ้าทุกพระองค์จึงไม่ทรงห้ามการฉันเนื้อฉันทปลา เพราะเป็นสิ่งที่สุวิสัย เราพูดได้เพียงเท่านั้น สักลั่นกว่านั้นพูดไม่ได้ รู้เต็มทั่วใจพูดไม่ได้นั่นว่า กิเลสที่สนุกออกสวดหลายขี ออกมาอวดตัวว่าบริสุทธิ์เพราะไม่ฉันเนื้อฉันทปลา เรื่องมังสวัตติเป็นสวดหลายของกิเลส กิเลสไม่ได้ละเอียดยะไรพอจะไปให้อยู่ในส่วนสักลั่นอย่างนั้น มันไม่มีกิเลส แต่จิตที่ประกอบด้วยธรรมแล้วปิดไม่อยู่ ความจริงมีอยู่ตรงใจทรงรู้นั้น ๆ เห็นตรงนั้น

พอแม่ครูอาจารย์มั่นท่านพูดนิค ๆ เกี่ยวกับเรื่องฉันเนื้อฉันทปลาที่แหละ ฉันทอะไร ๆ ก็ไม่ได้คิด ฉันทเหล่านี้มันผิดแต่มันสุวิสัยที่จะแก้ สวดวิสัยที่จะแก้หากไม่เป็นอย่างนี้ โลกเป็นเหมือนน้ำดื่ม แต่สมมติจะดื่มน้ำนั้น ใครจะไปเอาน้ำดื่มและตัดวางเอาน้ำใส่อะไร ๆ ก็แล้วแต่บุคคลที่จะนำมาใช้ ที่จะไปกั้นน้ำมหาสมุทรไม่ให้ไหลไม่ได้ ท่านพูดเช่นนั้นแหละ หลัง ๆ มันเริ่มก็มาเข้าใจ พอแม่ครูจารย์ท่านพูดไม่ออกท่านก็รู้เหตุรู้ผลว่า การพูดออกปี่มีแห่งนักเบาได้เสียขนาดไหน ผู้ฟังจะไม่ฟังไปตามความจริงที่รู้ ๆ นั้น มันจะแหวกแนวไปดังที่แหวกแนวอยู่ทุกวันนี้ เอาออกให้ออกอวดเรื่องมังสวัตติ

ใครจะไปไหนพระพุทธเจ้าเรื่องความรู้ในแง่หนักเบาทุกแห่งทุกมุม ไม่อย่างนั้นจะเสียสัพพัญญูเหวอ พวกไหนใครเป็นสัพพัญญู พวกประกาศตนป้าง ๆ ว่าฉันมังสวัตติจึงเป็นพระอรหันต์บริสุทธิ์หรือพวกสัพพัญญู พวกกิเลสเย็บบหัวไม่ว่า เขาสวดหลายก็เลสมเป็นเครื่องมือเหยียยฆ่าทำลายเพียงไม่ฉันเนื้อฉันทปลาเท่านั้น **แต่จิตเป็นยังไป มันอยู่ที่จิตนี้ต่างหากนี้** อันนี้เพียงเอามาอวดได้แต่ก็รียาเท่านั้น **ท่านผู้ฉันท่านจิตบริสุทธิ์ขนาดไหน นั่นเอามาเทียบกันซิ มันเข้ากันได้เมื่อไร พอแม่ครูจารย์ท่านว่ามันสุวิสัยจะหาซึ่งไป** ส่วนที่เป็นวิสัยใครก็มองไม่เห็น นั่นพึงใจ นี่ที่สักตมมาก คืออย่าไม่ให้มันตาย ไม่เอาตายไม่เอาถูกเบียดเบียน ไม่อยากให้มีใครฆ่าแต่เขาก็ฆ่า มันมันสุวิสัยอันนี้ โลกเป็นมาอย่างนี้แต่ตั้งเดิม ส่วนที่ไม่สุวิสัยอีกแห่งหนึ่งไม่มีใครรู้ ท่านว่าอย่างนี้ พูดออกมาก็ไม่เกิดประโยชน์

แต่ก่อนผมก็ไม่ได้เข้าใจ พอปฏิบัติมาปฏิบัติไปว่าว่าอวดหรือไม่วาดก็ตาม มันเข้าใจนี้จะว่าไป ไม่มีใครบอกก็รู้ว่าอันไหนอวดวิสัยไม่สุวิสัย มันเหมาะจะยังไป **ที่ท่านไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแต่ท่านยังฉันเนื้อฉันทปลาอยู่ซึ่งเพราะอะไร** ไม่ต้องไปตั้งปัญหาอะไรให้ลำบากละ มันซึ่งเข้าใจเลย รู้ทะลุไปหมดเลย ตั้งปัญหามาเป็นบ้าน้ำลายกันบนเวทีทำไม ปรารถนาท่านไม่เห็นบ้าน้ำลาย สิ่งไหนควรพูดท่านก็พูด สิ่งไหนไม่ควรพูดท่านก็ผ่าน ๆ หรือเก็บไว้เสีย ๆ เพราะท่านไม่ได้มีความทวิโยช ไม่ได้มีความอยากอวดเนื้ออวดตัว ท่านมีความจริงใจ ท่านมีความจริงใจเป็นความจริงที่บริสุทธิ์ด้วยนี้

ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่สุวิสัยของผู้มีกิเลสที่จะรู้ได้ตลอดทั้งถึง วัตรงไหนไปก็จะมีแต่เรื่องของกิเลสแทรกเข้าไปท่าน ๆ เรียบธรรมปฏิบัติธรรมแต่กับโดยเอากิเลส เพราะกิเลสเข้าไปท่านอยู่ไหนไม่รู้ซึ่ง ละเอียตขนาดนั้นกิเลส นี่ถึงได้ต่อจรรยพระพุทธเจ้า อุบัติขึ้นมาได้อย่างไรไม่มีใครคิดเตือนสั่งสอนเลย ทรงตะเกียกตะกายโดยสร้างพระองค์เอง เป็นสมมุติโดยลำพังพระองค์เองทุก ๆ พระองค์ ยังออกต่อจรรยไม่ได้ ออกแปลกในหัวใจอย่างถึงใจไม่ได้ว่าท่านอุบัตินี่มาได้อย่างไร เพราะพยายามบอกอยู่ พยายามคือยังไป เรายังได้ยินได้ฟังอะไรที่ท่านจะรู้เรื่องอะไรปฏิบัติยังไป

กิเลสทำให้สัตว์ตาบอด - http://www.luangta.com/thamma/thamma_talk_text.php?ID=984&CatID=3

เนื้อหาบางส่วนจากบันทึกแห่งหนึ่ง ธรรมไม่ไปไหนเสียหาย

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน - http://www.luangta.com/thamma/thamma_talk_text.php?ID=3465&CatID=1

ถ้าเขามาหาเราเพื่อเป็นอาหารจะว่าอย่างไร ฆ่าใครต่อใครไม่เป็นบาป ถ้าฆ่าเพื่อเป็นอาหารแล้วไม่บาป ถ้าฆ่าธรรมดาแล้วเป็นบาป ใครจะไปฆ่าถ้าธรรมดา มันก็ต้องฆ่าเป็นอาหารถ้าว่าสัตว์ นี่เขาจะฆ่าคนนี่ไปเป็นอาหารมันก็ไม่ยอมใช้ไหมล่ะ นี่ความไม่ยอมมันขัดกับหลักธรรมชาติ หลักธรรมชาติถ้าว่าชีวิตก็เสมอกันหมดฆ่ากันได้ลงคอหรือ จะฆ่าเพื่ออาหารไม่เพื่ออาหารก็ตาม ไม่ควรทั้งนั้น คิดดูซิ สัตว์เมื่ออยู่ในกรรม พระพุทธเจ้ายังไม่ให้แตะ ให้สิทธิเสมอกันหมดเลย

เนื้อหาบางส่วนจากหนังสือ เว้นดวงใจ

หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน - [http://www.ebooks.in.th/ebook/21087/เว้นดวงใจ_\(หลวงตามหาบัว\)](http://www.ebooks.in.th/ebook/21087/เว้นดวงใจ_(หลวงตามหาบัว))

๕๔๓

หลักธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้ว เพราะวิธีทำดังกล่าวเป็นอุบายช่วยเสริมจิตใจเวลาบำเพ็ญให้ได้รับความสะอาดต่อกรบาปเพ็ญ โดยความมุ่งเสมอมีธรรมธาคาที่ไม่สังเกตและระมาณอยู่มาก จิตใจผ่องใสเห็นภัยและเห็นคุณรอบตัวอยู่ทุกเวลา ยิ่งผ่อนและอดอาหารไปหลายวันเท่าไร ก็ยิ่งเพิ่มความสะอาดคล่องแคล่วแก่จิตใจมากขึ้นสำราญรายที่ถูกกับจริตในทางนี้ส่วนรายที่ไม่ถูกก็เช่นเดียวกันยากไม่ถูกกับโรคคนไข้ หมอย่อมงดการให้อาหารนานนั้นไปเองฉะนั้น

ที่นี้ยังมีปัญหาสังคมพุทธศาสนา เกี่ยวกับมังสวัตติ การงดเว้นรับประทานเนื้อสัตว์ทุกประเภท ที่ได้เถียงกันเสมอมา ยังไม่มีทางลงรอยกันได้ ท่านจะเห็นอย่างไรในเรื่องนี้

คำว่าโต้เถียงกันนั้น ได้เถียงตามหลักพระธรรมวินัยหรือตามความเห็นของตน อตามก็ไม่ทราบ เพราะการโต้เถียงกันตามธรรมดาว่า ๆ ไป นั่นเพียงเด็ก ๆ หรือผู้ใหญ่ก็ได้เถียงกันทั่วพิภพ และเคยโต้เถียงกันมาประจำแผ่นดินตั้งถือเอาเป็นกฎเกณฑ์หรือหลักฐานไม่ได้ ฉะนั้นปัญหาที่คนเถียงกันจึงไม่แน่ใจว่าเป็นปัญหาที่รู้ หรือปัญหาหาคำธรรมวินัยอันแท้จริงที่ทรงประกาศสอนไว้

ใครพูดขึ้นกับบอกว่าปัญหาหลักธรรมทั้งนั้น มิได้บอกว่าปัญหาที่รู้ ผมจึงไม่ทราบว่าเป็นปัญหาอะไรโดยแท้จริงกันแน่

ถ้าเป็นปัญหาเพื่อพระพุทธเจ้า หรือเพื่อธรรมวินัยของพระองค์ ก็ต้องพูดกันตามหลักพระธรรมวินัยของท่าน ไม่แปลกแะเป็นอย่างไร ถ้าเป็นปัญหาที่รู้ก็จำต้องพูดไปตามความเห็นชอบของตน โดยไม่มีหลักธรรมวินัยมาเป็นเครื่องพิสูจน์ยืนยัน ปัญหาชนิดนี้ก็เป็นปัญหาโลกแตกไป ไม่มีใครกล้าเสี่ยงชีวิตเข้าไปตัดสินได้ เพราะกลัวศรัทธาจะแตกไปด้วย คุณต้องการปัญหาโลกแตก หรือต้องการปัญหาธรรมวินัย ที่เรียกว่าสาวกชาตธรรมเล่า

เพียงหม้อหุงข้าวแตกมันยังทำให้ครอบครัวคว่ำครัวเสียลูกเล็กเด็กแดง เกิดโรคหาลอดหมาไปไม่หมดทั้งบ้านจนมองหน้ากันไม่สนิท ยี่โลกแตกและศรัทธาแตกด้วยแล้ว จะเอาอะไรมาเป็นเครื่องหมายมงคลอันแก่ชาวพุทธผู้มุ่งต่อพระพุทธเจ้าเล่า ความจริงแล้วผู้มังสวัตติ หรือไม่วัตติมีส่วนผิดอย่างไรหรือ

ถ้าทำให้ผิดก็ผิด ทำให้ถูกก็ถูกด้วยกัน เพราะผู้ปฏิบัติตามหลักศาสนาต้องมีพระธรรมวินัยเป็นเครื่องปกครองเช่นเดียวกัน คุณจะถามไปทำไม เราก็คงพูดกันทั้งผ่านมามีอยู่ที่นี่ เราพูดกันว่าอย่างไร อาตมาจึงไม่เห็นท่านล้มแม้จะเป็นคนชั่วลัทธิ เรื่องเหล่านี้แบบแผนตำรวจตำรวจก็มีอยู่แล้ว จะถามและถกเถียงกันไปทำไม ผู้ประสงคฺจุทหมายปลายทางที่

เว้นดวงใจ

๕๔๓

๕๔๔

ถูกต้องแน่นอน ก็ปฏิบัติตามหลักพระธรรมวินัยที่สอนไว้เท่านั้น ไม่คิดอ่าน และปฏิบัติไปนอกอุกนอกทาง ปัญหาต่าง ๆ ที่ก่อความไม่สงบไม่เกิดขึ้น อริยะส่วนที่ไม่ได้ ไม่ควรไปรีไรเกาให้หนักที่ใด ๆ ตลอด ส่วนที่ตนรับเสียซึ่งสังฆตระรา และอุบายเข้าห้วหนังจะได้หายตนอยู่สบาย

หลักพระธรรมวินัยมีอย่างไร ควรปฏิบัติไปตาม อย่าไปหาริดเอาและปฏิบัติเยศสธรรมของพระพุทธเจ้าผู้เป็นบรมศาสดาที่ทรงบัญญัติไว้แล้วหรือถอน ที่ไม่ทรงสอนไว้ไม่รับซึ่งจะกะเทือนล้ม คือศาสดาผู้ทรงสอนด้วยพระปรีชาอันฉลาดแหลมคม และมีพระเมตตาต่อมวลสัตว์อยู่ในหมวดธรรมทุกบททุกบาท ทรงรู้ฐานะที่ควรเป็นไปได้และฐานะที่ไม่ควรเป็นไปได้ การสอนโลกที่ทรงสอนไปตามฐานะและฐานะ ไม่ทรงฝืนหลักทั้งสอนนี้ ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระองค์ก็จำต้องเล็งหลักธรรมทั้งสอนนี้เช่นกัน ไม่เช่นนั้นก็จะเทือนล้ม(ความสงบสุขในวงศาสนา) กลายเป็นบ้านุ่มนวที่เต็มไปด้วยโคลนตม ใช้ประโยชน์ไม่ได้และสมมุติพอ

พระพุทธเจ้าทรงวางศาสนาไว้เพื่อมนุษย์ คือส่วนรวม ผู้ปฏิบัติทั้งหลายแม้จะบำเพ็ญเพื่อตัวเองได้เฉพาะในเบื้องต้น แต่ก็เพื่อส่วนรวมในวาระต่อไปอยู่แน่นอน ดังนั้นการปฏิบัติธรรมจนกระทั่งจรดค่านึงถึงหลักอันถูกต้องตายตัว เพื่อตนเองและผู้คอยขัดจะไม่ผิดพลาดและระมัดไปทั่วทุกหนทุกแห่งไม่ผิดไปตาม ๆ กัน เพราะการทำให้เอ็ดเป็นสาเหตุ แต่การทำเพื่ออาตุอันนี้ไม่ว่าผิด จำต้องถือเป็นความจำเป็น แม้แต่คนที่ไม่สนใจกับศาสนาเลย ก็จำต้องทำเพื่อชีวิตทั้งโลก เพราะอาตุอันนี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตมนุษย์ที่จำต้องปฏิบัติตาม สิ่งใดที่แสงต่ออาตุอันนี้ สิ่งนั้นคือเครื่องบั่นทอนและทำลายอาตุอันนี้และชีวิต ซึ่งจะต้องระวังกันเป็นประจำ

การไม่รับประทานเนื้อสัตว์ทุกประเภทเพื่ออาตุอันนี้ หรือเพื่อการบำเพ็ญจิตใจอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่าง มีส่วนผิดอยู่อย่างไรหรือไม่

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาตุอันนี้หรือบาปเพ็ญใจใจไม่ผิดอะไร เพราะไม่ทำเท่าเพื่อเป็นการโฆษณาชวนเชื่อทั่ว ๆ ไป เพื่อไม่ให้เอาตัวเพื่อเอาตัว หรือเพื่อประวัติกไร แต่ไม่ถือเป็นการถูกต้องด้วยการชักชวนอื่นให้ทำตาม เพื่อเป็นแบบอย่างว่า ต้องมังสวัตติจึงจะถูกรับประทานเนื้อสัตว์ทุกประเภทต้องเป็นผิดทั้งนั้น ดังนี้

ก็เมื่อตนทำเกิดประโยชน์ แล้วชักชวนให้คนอื่นทำด้วย ทำไม่ผิด ถ้าเช่นนั้นพระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญพระองค์จนได้รับผลเป็นที่พอพระทัย แล้วนำอรรมนั้นมาสอนโลกจะไม่ผิดไปหรือท่าน

เว้นดวงใจ

๕๔๕

๕๔๕

นี่มิใช่โรครัตติที่จะเชื่อคำโฆษณาของนักขายยาชนิดนี้ไปเสียทุกคำ ว่าท่านเป็นหัตถ์คดงอกให้บัดนี้บัดนี้บัดนี้ ท่านจะหาหนทางนี้ตั้งนี้ แต่นั่นเป็นคนละโรค คนละนิสัยซึ่งจะต้องแสวงหาหนทางต่าง ๆ กันมารักษาด้วยวิธีที่ต่างกันจึงจะหาย มิใช่จะรอกอยเลพาเยนดตุ้ทำเดี่ยว ถ้าเป็นโรคชนิดเดียวกันก็ควรแก่การชักชวนให้รักษาด้วยวิธีเดียวกันไม่ว่าเฉพาะแต่มังสวัตติ แม้อาหารประเภทเนื้อ ปลา ธาตุณียยังมีไม่เหมือนกัน ท่านจึงสอนไว้ว่า อาหารสลับปะะ อาหารเป็นที่ยาตามธาตุคุณเป็นบะราย ๆ ไป

มังสวัตติเป็นเรื่องธาตุอัน และจิตใจของแต่ละบุคคลเป็นราย ๆ ไปเท่านั้น มิใช่ส่วนใหญ่ และส่วนรวมที่จะชักชวนหรือโฆษณาทั่ว ๆ ไป ส่วนอาหารประเภททั่วไป เว้นเนื้อที่ทรงบัญญัติห้ามสลับอย่าง และอุทิศสมมติสามอย่างนั้นเสีย เป็นอาหารประเภทที่ควรแก่ธาตุอัน และอริยาศัยของผู้นั้นแสดงกับโรคทั่ว ๆ ไป อนึ่งไม่ว่าความยากง่ายของคณหลวงบับลืออาพาหะไม่เหมือนกันแต่ทุกประเภทก็โลกเขาทำที่เป็นเรื่องของเขา ความสุจริตทุกประเภทที่เรารู้ว่าเป็นเรื่องของเรา มันคือเรื่องจะนำมาคละแคล่กันทำไม ถ้านำมาคละแคล่กันแล้ว จะไม่มีใครดีในโลกแม้แต่คนเดียว ต้องเป็นคนผสมเช่นเดียวกับวัตถุผสมนั้น ๆ นั่นเอง ผมเห็นอย่างนี้จะถูกหรือผิดก็สุวิสัย แต่จะเอาผมคนดีกับเขาคนชั่วมาผสมให้มันเหมือนเป็นอันเดียวกัน นั้นผมไม่ยอมเด็ดขาด เพราะการทำเช่นนั้นก็เท่ากับจับเอาผมคนเป็นซึ่งยังมีชีวิตอยู่ เข้าไปอยู่ในลิ้นมือกับคนตายที่เป็นผีไปแล้ว ซึ่งผิดวิสัยจะเป็นไปได้

ที่นี้คุณพอทราบได้ไหมในปัญหาที่คุณถามอาตมา ซึ่งขอรอไว้ยังไม่ได้ออนันกับปัญหาที่อาตมาเรียนถามคุณ ทั้งสองเงื่อนไขพอเข้ารูปกันได้ไหม หรือคุณยังสงสัยอะไรอีกเชิญพูดได้ไม่ต้องเกรงใจ

ท่านจะตอบหรือไม่ตอบ ผมก็หมดความสงสัยไปแล้ว เพราะการผาหรืออะไรต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องของโลกจึงไม่มีประมาณ ใครจะไปตามรู้ตามเห็นเข้าใจ ชินตามไปมาก ๆ แต่ว่าจะถูกห้ามไม่ให้ทำอะไรก็กะเป็นหนังสือแล้วสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอริยะของสัตว์ทุกประเภทอีก เรื่องก็จะยุ่งกันใหญ่ ผมต้องกราบขอบพระคุณท่านที่มารบกวนให้ท่านเสียเวลามากจนเกินควร

เว้นดวงใจ - หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน - [http://www.ebooks.in.th/ebook/21087/เว้นดวงใจ_\(หลวงตามหาบัว\)](http://www.ebooks.in.th/ebook/21087/เว้นดวงใจ_(หลวงตามหาบัว))

๕๔๖

ผมเป็นพระซึ่งเป็นเพศที่อาศัยชาวบ้านเป็นอยู่ ก็จำต้องรับฉันและใช้สอยให้เขาได้บุญบ้าง นอกจากผิฉันยังจะรับไม่ได้

คุณแน่ใจไหมว่าเป็นสิ่งของที่เขาได้มาให้ท่านคุณด้วยความบริสุทธิ์จริง ๆ หรือไปเที่ยวดักโกง ปล้น ขโมยเขามา

ผมก็ทราบไม่ได้ว่าเขาได้มาด้วยวิธีใด แต่ผมก็ถือว่าเขาให้มาด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์ ผมก็รับด้วยความบริสุทธิ์ ไม่เห็นผิดแต่ตรงไหน ถ้าผิดจริง ๆ พระที่อาศัยชาวบ้านก็เป็นพระไปไม่ได้ ต้องอดตายกันทั้งประเทศ ไม่มีพระเหลืออยู่ข้างวัดแม้แต่คนเดียว เพราะที่เขานำมาให้ท่าน เราจะไปมีทางทราบได้อย่างไร

ที่นี้ถือว่าไปถูกรายที่เดินมาในเราแล้วด้วยความไม่บริสุทธิ์ เราไม่ใช่นาย แต่รับและฉันสิ่งของของเขา จะไม่เป็นการอำนวโยให้เขามิได้แก่ทำทุจริตทางอ้อมหรือ

อ้าวหรือไม่ว่ ใครจะไปทราบได้ละท่าน เพราะจะกะกับพระราวสมณอยู่กันคนละมุมโลกนี้ ถ้าเขามาอยู่วัด หรือในกุฏิเดียวกันกับเรา เราก็คงมีทางทราบและห้ามเขาได้ไม่ให้รับสิ่งของของเขาก็ได้ นี่มันสุวิสัยที่พระจะไปสอดรู้เรื่องของโลกทุกแห่งทุกมุม เทียวเขาจะหาว่าเป็นพระจริงดี พระนักปล้น พระนักเลง พระนักเที่ยวและเกียสีกาเข้าอีก เรื่องก็ไปใหญ่ ผมถือเสียว่า ความทุจริตทุกประเภทที่โลกเขาทำที่เป็นเรื่องของเขา ความสุจริตทุกประเภทที่เรารู้ว่าเป็นเรื่องของเรา มันคือเรื่องจะนำมาคละแคล่กันทำไม ถ้านำมาคละแคล่กันแล้ว จะไม่มีใครดีในโลกแม้แต่คนเดียว ต้องเป็นคนผสมเช่นเดียวกับวัตถุผสมนั้น ๆ นั่นเอง ผมเห็นอย่างนี้จะถูกหรือผิดก็สุวิสัย แต่จะเอาผมคนดีกับเขาคนชั่วมาผสมให้มันเหมือนเป็นอันเดียวกัน นั้นผมไม่ยอมเด็ดขาด เพราะการทำเช่นนั้นก็เท่ากับจับเอาผมคนเป็นซึ่งยังมีชีวิตอยู่ เข้าไปอยู่ในลิ้นมือกับคนตายที่เป็นผีไปแล้ว ซึ่งผิดวิสัยจะเป็นไปได้

ที่นี้คุณพอทราบได้ไหมในปัญหาที่คุณถามอาตมา ซึ่งขอรอไว้ยังไม่ได้ออนันกับปัญหาที่อาตมาเรียนถามคุณ ทั้งสองเงื่อนไขพอเข้ารูปกันได้ไหม หรือคุณยังสงสัยอะไรอีกเชิญพูดได้ไม่ต้องเกรงใจ

ท่านจะตอบหรือไม่ตอบ ผมก็หมดความสงสัยไปแล้ว เพราะการผาหรืออะไรต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องของโลกจึงไม่มีประมาณ ใครจะไปตามรู้ตามเห็นเข้าใจ ชินตามไปมาก ๆ แต่ว่าจะถูกห้ามไม่ให้ทำอะไรก็กะเป็นหนังสือแล้วสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอริยะของสัตว์ทุกประเภทอีก เรื่องก็จะยุ่งกันใหญ่ ผมต้องกราบขอบพระคุณท่านที่มารบกวนให้ท่านเสียเวลามากจนเกินควร

เว้นดวงใจ - หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน - [http://www.ebooks.in.th/ebook/21087/เว้นดวงใจ_\(หลวงตามหาบัว\)](http://www.ebooks.in.th/ebook/21087/เว้นดวงใจ_(หลวงตามหาบัว))

๕๔๖